

El paradís catòlic perdut

La publicació al BOE del nou currículum de l'assignatura de religió catòlica ha consternat els esperits laïcistes i catòlics progressistes. Salvador Cardús ha escrit recentment a l'ARA contra aquest nou currículum de doctrina catòlica. Sense entrar en el marc legal que permet que l'assignatura de religió catòlica sigui no solament possible sinó confessionalment activa, Cardús entra en la part que realment és discutible dins el marc legal vigent a Espanya: el contingut teològic de l'assignatura. I encara en aquest punt la discussió és relativa i escassa, ja que, un cop més, l'Església catòlica té la potestat legal de determinar el currículum de l'assignatura i de formar i proporcionar els professors que l'han d'impartir. Ens cal discutir realment el marc legal que permet aquesta confessionalitat a l'escola.

Cardús se sent especialment ofès per la teologia que presenta el nou currículum catòlic. Tot plegat és una mixtura doctrinal pròpia de nous moviments com Camino Neocatecumenal i Comunione e Liberazione. Hi sumen consideracions filosòfiques i dogmàtiques tradicionals, en un poti-poti d'estil postconciliar i una sorprenent perspectiva hedonista de l'existència de Déu, Jesús home-déu, i els homes-criatures. Sembla com si els teòlegs -community managers de la Conferència Episcopal Espanyola hagin acabat llegint els autors de l'actual New Calvinism americà i Jonathan Edwards, teòleg purità del segle XVIII, campió de l'obtenció de la felicitat i amistat hedonistes en Crist. Sant Tomàs d'Aquino i el seu *summum bonum* no podien quedar més rebregats en aquesta amalga-

ma pseudocatòlica d'autoajuda i felicitat dogmàtica. Segurament, després sortiran una miriada de catòlics postconciliars defensant que alguna ignota patristica o creatiu pare conciliar ja van anunciar les grans línies d'aquest currículum de religió catòlica, la nova religió *franciscanista Facebook-friendly* per al segle XXI.

Lluny queda el paradís catòlic d'antany.

Leo Brent Bozell Jr. va ser una influent veu conservadora americana durant els decennis de 1950 a 1970. Bozell era casat amb Patricia Buckley, germana de William F. Buckley, pilar del moviment conservador americà, presentador del programa de debat televisiu *Firing line*, i fundador del *National Review*, una de les revistes conservadores més importants dels Estats Units, encara avui. Tant Bozell com Buckley eren catòlics. Bozell, però, va sofrir una intensa evolució que el va conduir al naixent tradicionalis-

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR

El catolicisme americà té una profunda admiració nostàlgica per l'Espanya de Franco

me catòlic oposat al Concili Vaticà II, i a viure -segons Bozell- al darrer paradís catòlic de l'orbe: l'Espanya franquista. Bozell va ser també el fundador i director de *Triumph*, revista conservadora americana militantment catòlica, que durant els anys seixanta editava des d'Espanya per al món anglosaxó. No cal dir que, curiosament, el 1976 *Triumph* es va deixar d'editar. Els lectors podran fer el càlcul i treure'n la conclusió corresponent.

En els anys que he estat tractant el catolicisme americà, he pogut comprovar que tant a l'esquerra com a la dreta hi ha una profunda admiració nostàlgica per l'Espanya nacionalcatòlica de Franco. En parlar de la Guerra Civil, una unanimitat catòlica americana sempre se m'ha alineat amb el bàndol nacional i ha celebrat obertament la victòria franquista el 1939. La meua resposta sempre ha estat la mateixa: la tercera Espanya, doblement sofrent, de Vidal i Barraquer i els feijocistes

assassinats en un bàndol i l'altre. Però el catòlic americà *average* no hi entén de matisos en "la defensa de la fe veritable i la Santa Mare Església". Em replicaven que Franco tenia raó, quina sort que va guanyar, i quin paradís catòlic que va crear. La majoria de vegades, els meus principis i jo callàvem vergonyosament. Amb el temps vaig aprendre a tenir dignitat i a respondre "Sí, miri, és que jo sóc antifeixista".

Malgrat l'històric moviment anticatòlic als Estats Units, el catolicisme americà ha estat autènticament puixant durant el segle XX. En plena democràcia i gràcies als valors democràtics, el catolicisme americà ha pogut desplegar-se tant com ha volgut i ha sabut defensar els principis elementals de la democràcia. Així i tot, quan admiren la vella Europa l'impuls autoritari és immediat. La solució catòlica ideal per a Europa era un extensió del franquisme. Amb el temps han après a valorar la democràcia cristiana italiana, però encara els costa. Segurament, aquesta és l'opció preferida dels intel·lectuals catòlics americans més compromesos amb la justícia social. Tanmateix, alguns d'aquests intel·lectuals catòlics *progress* com Brad Gregory o Thomas Pfau -dels quals ja he parlat a l'ARA- denuncien una vegada i una altra els mals del món modern, el rebutgen íntegrament amb la veheència de l'inquisidor de sempre, i enyoren el paradís catòlic, aquest cop, medieval.

Ni les veus catòliques d'excepció, ni les ombres postconciliars, ni el màrqueting del papa Francesc ens han d'enganyar: l'Església encara malda pel somni del paradís catòlic perdut.

ALESSANDRO BIANCHI / REUTERS

CARTES I MISSATGES

L'art es va apagant al carrer Consell de Cent

Fa temps comentava que el carrer Consell de Cent s'anava apagant a poc a poc per la desaparició de diverses galeries històriques. Ara no només lamentem la pèrdua de les galeries -com per exemple ha passat recentment amb les galeries Carles Taché, Senda i Joan Prats (encara que estigués situada a la Rambla de Catalunya amb Consell de Cent), que s'han desplaçat a altres indrets de la ciutat-, sinó que també han desaparegut artistes com Maria Girona i Àlex de Fluvià, pintors que exposaven a la Joan Prats i Fidel Balaguer, respectivament. És cert que la mort d'una persona sempre és motiu d'afflicció i dolor, i més quan es produeix a una edat tan primerenca com és el cas d'Àlex de Fluvià.

Per tant, la llum de l'art va desapareixent lentament d'una zona que al seu moment va ser el pal de paller de l'art contemporani a la ciutat. Sap greu quan passegem per aquest carrer i veiem tots aquests espais tancats, que posteriorment seran ocupats per altres comerços

no relacionats amb l'art. Això també li va passar a l'antiga Kreiser al carrer València, que ara és una botiga de sabates. És cert que el carrer Enric Granados va adquirint protagonisme, amb l'obertura de galeries com Marlborough i Miquel Alzueta, però això no justifica que a Consell de Cent la tristor sigui evident.

RAMON CASALÉ I SOLER
BARCELONA

L'atenció al client als comerços

M'agrada anar a comprar, o més ben dit, m'encanta anar de compres, però últimament em posa de molt mal humor. El motiu és la pèssima atenció al client que ofereixen molts del comerços.

Treballa de cara al públic des de fa 8 anys, i m'exigeixen que el meu tracte amb el client sigui impecable. El client ha de marxar sempre content i agraït d'haver entrat a la meua botiga i no en una altra. Possiblement per això jo sóc molt més exigent quan vaig a comprar en altres botigues, però simplement demano

un tracte amable i cordial, que no m'ignorin i que intentin contestar qualsevol dubte que en aquell moment em sorgeixi, o almenys que demostrin interès.

M'he trobat en situacions desagradables tant en les cadenes comercials com en els petits comerços. Però la majoria de vegades han sigut els dependents de les cadenes comercials els que més despreocupació m'han transmès.

És cert que molta gent no està contenta amb la seva feina o que els problemes personals traspassen les barreres professionals, però els clients no en tenen la culpa. De la mateixa manera que molts ho intentem, m'agradaria que molts d'aquests nois i noies joves que comencen a treballar tinguessin consciència de la importància de tractar el client d'una manera educada i professional.

D. VICTORIA LACALLE ESPINOSA
MANRESA

El que pot venir

Diuen que el sobiranisme va de baixa, que té un suport insuficient per assolir l'èxit del full de ruta cap a un nou estat a

Europa: Catalunya. Mare de Déu, si ara l'Estat ens escanya tant com pot i ens té als catalans una animadversió gens dissimulada, què no farà en la revenja esperada si els catalans no podem escapar-nos d'Espanya. Tindrem més retallades que mai en totes les estructures necessàries per al nostre normal desenvolupament social i econòmic. La llista la podem fer tots. Segur que si el sobiranisme no ens estira cap enfora d'Espanya, estarem pitjor que ara, que ja és dir. Aquest estat, el que patim, ha expressat a bastament com les gasta amb Catalunya.

Llista unitària ja!, encapçalada per 10 prohoms notables de Catalunya, seguida dels caps de llista dels partits i dels polítics capaços de formar un govern d'unitat.

MAGDALENA CORTÉS TARRÉ
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

